

יפה. אבל פנחס היה בעולם, (ויסג) ונשמתו בו בקיום עומדת. אמר לו, בני, סוד עליון כאן, וכך הוא. שבשעה שהסתלקו מן העולם, לא היו נסתרים תחת פנפי הסלע הקדוש. מה הטעם? משום שכתוב (במדבר א) ובנים לא היו להם. שהקטינו דמות המלך, שהרי הם לא ראויים לשמש בכהנה גדולה.

בשעה שקנא פנחס על הברית הקדוש ונכנס בתוך פמה אוכלוסין והרימם על הרמח לעיני כל ישראל, כשראה שבט שמעון, באו אליו בכמה אוכלוסין. פרחו ממנו נשמתו, ושתי נשמות שהיו מערטלות בלי מקום קרבו אליה, ונכללו כאחת, וחרזה נשמתו פלולת רוח, שנכללה בשתי רוחות, והתחזקו בה, ואז הרויח מקומם להיות בהן (גדול), מה שלא (היה) ראוי מקדם.

ורבן כתוב, (איוב ד) זכר נא מי הוא נקי אבד, ולא אבד רוח כשפרחה ממנו. ואיפה ישרים נכחדו - אלו בני אהרן שחזרו לעולם, מה שאבד בחייהם. ולכן כתוב בו בפנחס בן בן פעמים, פנחס בן אלעזר בן.

מה כתוב למעלה מפרשה זו? (במדבר כה) ויאמר ה' אל משה קח את כל ראשי העם והוקע אותם לה' נגד השמש. וכי על שהרגו ביום בלילה, או על שהרגו ביום, ביום מענן, כתוב נגד השמש? אמר רבי יהודה, שתהיה מיתתם בגלוי כמו שחטאו בגלוי.

אמר רבי שמעון, לא בגלל זה נאמר, אלא מפאן למדנו, בדרגה שחטא אדם לקדוש-ברוך-הוא, לאותו מקום יש לעשות תקנה, ותקון שלהם הוא פנגד השמש,

עבדתייהו בפנחס. אי לא הוה פנחס בעלמא כד מיתו, ובתר אתא לעלמא ואשלים דוכתייהו שפיר. אבל פנחס בעלמא הנה, (כ"א ויסג קא) ונשמתיה ביה בקיומא קאי.

אמר ליה פרי, רזא עלאה הכא, והכי הוא. דבשעתא דאסתלקו מן עלמא, לא הוו מתטמרן תחות גדפי טנרא קדישא. מאי טעמא. בגין דכתיב, (במדבר ג) ובנים לא היו להם, דאזעירו דיוקנא דמלכא, דהא אינון לא אתחזון לשמשא בכהונה רבא.

בשעתא דקני פנחס על ברית קדישא, ועאל בגו פמה אוכלוסין, וסליק לון, לגייפין על רומחא, לעיניהון דכל ישראל. כד חמא שבטא דשמעון בכמה אכלוסין דאתו לגביה, פרחא נשמתיה מגיה, ותרין נשמתין דהוו ערטיראין בלא דוכתא, אתקריבו בה, ואתפלילו כחדא, ואתהדרת נשמתיה, פלילא רוחא, דאתכליל בתרין רוחין, ואתתקפו ביה, פדין רווח דוכתייהו, למיהוי כהנא (רבא) מה דלא (אתחזו) מן קדמת דנא.

ועל דא כתיב, (איוב ד) זכר נא מי הוא נקי אבד, דלא אתאביד בההיא שעתא, ולא אביד רוחיה כד פרחא מגיה. ואיפה ישרים נכחדו. אלן בני אהרן, דאתהדרו לעלמא, מה דאבד בחייהון. ועל דא כתיב ביה בפנחס בן בן, תרי זמני. פנחס בן אלעזר בן.

מה כתיב לעילא מפרשתא דא. (במדבר כה) ויאמר יי אל משה קח את כל ראשי העם והוקע אותם ליי נגד השמש. וכי על דקטלין בליליא, או על דקטלין ביממא כיומא דעיבא, כתיב נגד השמש. אמר רבי יהודה, דתהא מיתתהון באתגלייא, כמה דחבו באתגלייא.

אמר רבי שמעון, לאו בגין כף אתמר. אלא מהכא אולפינא, בדרגא דחב בר נש לקודשא ברין הוא, לשהוא אתר אצטריך למעבד תקנתא לנפשיה. אינון חבו בכרית קדישא דאקרי שמש. בגין כף דינא ותקונא דילהון לנפשו. הם חטאו בכרית קדש שנקראת שמש, בגלל כף דין ותקון שלהם הוא פנגד השמש,